

Зоранко не може да продума отъ страхъ. Прасето тръгва изъ стаята. На краката му Зоранковитѣ чепици. Обуло Зоранковитѣ панталони. И палтото Зоранково. И шапката негова. Прасето я кривнало надъ едното клепнало ухо. А другото ухо вирнало нагоре. Въ дългата си муцуна захапало една четка, голѣма, голѣма, колкото цѣла врата. Върти глава насамъ-нататъкъ, а четката мете ли, мете...

— Т-р-р! т-р-р! — трие се четката по пода. — Отъ какво съмъ направена?

— Грухъ! грухъ! Отъ четина! Грухъ! грухъ! Отъ моята четина! — отговаря прасето.

— Кой те скуба? — пита голѣмата четка.

— Той ме скуба, помети го! — върви прасето къмъ Зоранка.

Четката пакъ започва:

— Т-р-р! т-р-р! Дръжъ, не пушай!

— Грухъ, грухъ! Дръжъ, не пушай!

— Олеле! — пиши Зоранко. — Олеле-е-е!

— Грухъ! Т-р-р! Грухъ! Т-р-р!

— Бамъ! Бамъ! Бам-м-мъ!... Зоранко примира отъ болка, стрѣсва се и се събужда.

Бѣлата нощъ ечи отъ звѣна на камбанитѣ. Надъ кревата се изправила майка му и шепне:

— Коледа дойде! Ставай, че Коледа дойде!

Зоранко се затирва къмъ долапа и вика разплаканъ:

— Дрехитѣ ми, новитѣ ми дрехи!

Майка му не знае страшния сънъ и се смѣе.

А Камбанитѣ звѣнятъ, звѣнятъ!...

Симеонъ Андреевъ.

